

szerepük a nagy városi fuvarozása és a nemzetközi áru fuvarozás.

Ennek szellemében kiemelt

ízelt kaposvári és kékmarcali, síófoki és nagyatádi dolgozónk látogatta szorgalmasan a hetente egyszer, csü-

elotti emeleti képzés során, hamarosan kezdődött a feloldó gyakorlati munka. Az elméleti tananyagot a kaposvári 503.sz.

san t

pótlá

vevő

alatti

A

veml

KSZ

Közp

kult

szám

felké

lyam

szerv

tagja

első

mun

gyen

telje

váló

tűnő

ront

vizsg

ból

Né

besz

ri te

noss

kivál

—

mun

kahe

—

ször

lyam

belel

egyr

nöse

sok,

héz.

dig a

kem

—

fogl

nosz

tanfo

—

korl

ösze

a tr

illes

kor

haté

meg;

Az

telje

veze

a v

6—1

lésbe

A sofőr Ilonka

— Reisch Béláné? — csodálkozott rám, majd a fejéhez kapott a házmester néni. — *Ja, a sofőr Ilonkát keresi! Ő nincs itt, a fiánál van, odaát a Hétházban!*

Hétház — archív fényképek jutnak eszembe a harmincas évek angyalföldi munkáslakásairól, kopott falak, faskamrák és szenesödrök világa. Ahogy közeledem, látszik: rendbehozták, kifestették a legendás tömböt. Csengő híján kopogtatok s várom, hogy ajtót nyisson a természetes sofőr nő, aki csaknem harminc éven át többtónnás kocsikat vezetett.

Törékeny, halkszavú aszszonyka ereszt be, alig akarom elhinni, hogy a ő az, akit keresek. Lakásajtaja a konyhába nyílik, onnan lépünk be az apró, de új és kényelmes bútorokkal, barátságos szőnyegekkel és növényekkel szépen díszített szobába.

— *Igen, én vezettem huszonnyolc éven át teherautót* — mondja, látva hitetlenkedésem. — *Nyolchengeres, V-motoros kanadai Fordon kezdtem, az jobbkormányos volt még, sőt a következő ELO is.* Azután héttónnás meg három és feles Csepeleken jártam, az utolsó tíz évben pedig öttonnás Ifán, gyakran pótkocsival. S hogy hogyan lettem egyáltalán sofőr? Még 1950—51-ben, a konzervgyár nyomdájában

négyszáz százalékot teljesítettünk, így néhányunknak szakmai továbbtanulást ajánlottak fel s a javasolt szakmák közül én az autóvezetést választottam.

Szinte nem is kell kérdezni, annyi mindentörtént a hosszú évek során, s olyan szívesen mesél most Ilonka „néni”. Egymással keveredik hivatás és család, gyerekek, unokák képei kerülnek elő, kiváló dolgozó kitüntetései s a 750 ezres, egymillió plakettet mutatja.

— *Nagyon megbecsültek a vállalatnál és én is nagyon meg vagyok elégedve*, kijárnék még, az üzemegegységbe ha nem költöztek volna olyan megszűre. Ötször kaptam kiváló dolgozó, egyszer kormánykítüntetést. Voltak nehéz idők, nem mindig oda érkeztem, ahová elindultam. 1956-ban Bécsből hoztam gyógyszert, kötszert a Vöröskeresztől s miután a kocsit a telepre vittem, bizony fától-fáig jöttem haza. 1958-tól jóformán egyedül maradtam nő létemre ekkora teherautón. Kérvényeztem, hogy maradhassak! Else tudtam képzelni magam kiskocsin. Közben neveltem a gyermekeimet egymagam. Velem, fiam ma az Ikaruszban dolgozik. Most az unokáimnak örülök, a kisebbik hamarosan egyéves, a nagy már tizenöt.

— *Nyugodt vérmérsékletű lehet, ha emellett állandóan vezetett...*

— *Sőt, mindig ideges voltam!* De amint kocsira ültem, megnyugodtam. Szerettem messze menni, minél messzebb, annál jobb. Tavasszal a

gyönyörű friss levegő, ősszel a lombok — egyedül télen volt nehéz. Persze régen nem volt olyan gyönyörűségünk nekünk sofőröknek, mint mostanában, volt hogy hét defektet kaptam Fehérvár és Pest között. Számultuk ám a rakodómmal: 500—500-at felváltva nyomtunk a kerékbe, nehogy egyikünk többet dolgozzon!

— *A munkatársakkal, kisérőkkel hogy jött ki?*

— *Nem volt soha bajom velük.* Megbecsültük egymást, van amelyik ma is integet, rámköszön a kocsiból. Azután meg, mikor kellett a pénz, egyedül is mentem, nyolcvankilós kombájnláncokat, betonteknőket raktam. Persze, segítettek azért. De betegállományban nem voltam, csak egyszer maradtam otthon három hónapra, mikor a fiam született.

— *Egyáltalán, szabadideje volt-e?*

— *Máris jövök* — áll fel gyorsan Reisch Béláné, a másik szobába megy s kezében egy kardigánnal jön vissza. — *Kötögetek magamnak, a családnak, ezt szeretem leginkább, ha jut rá időm.* Most, hogy nem vezetek, azért dolgozgatok, nem lehet hirtelen mindent abbahagyni.

Idén ment nyugdíjba az 1-es Volántól, ahol baleset nélkül 1 millió kilométert teljesített. Önmagáról egyetlen kis fényképet ad kezembe, az YE 85 38-as Ifa előtt, szerelőkkel, munkatársakkal támaszkodik a hűtőnek, munkanadrágban, mosolyogva. Ahogy a házbeliek is mondják: *a sofőr Ilonka.*

Striker Sándor

(Megjelenés dátuma: 1979. november 29.)